

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Гж 34/05
23.03.2005. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија Владимира Тамаша, председник већа, Неде Антонић и Љубице Милутиновић, чланова већа, у правној ствари предлагача АА, против противника предлагача ББ, ради признања стране судске одлуке, одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Окружног суда у Београду Р.1-252/2003 од 22. марта 2004. године, у седници већа одржаној 23 марта 2005. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба тужиоца као неоснована и потврђује решење Окружног суда у Београду Р.1-252/2003 од 22. марта 2004. године.

Образложење

Ожалбеним решењем не признаје се страна судска одлука – пресуда једночланог првостепеног суда Јањина, Грчка, број 98/2003 у одсуству тужиоца која је донета и објављена у Јањини 12.3.2003. године на ванредном јавном заседању у судници без присуства парничних страна и пуномоћника туженог, која је објављена привремено извршивом и којом је додељено искључиво туженом вршење надзора над малолетном децом парничних странака, тј. овде подносиоцу захтева.

Против првостепеног решења предлагач је благовремено поднео жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, образлажући као у жалби.

Испитујући побијано решење у смислу члана 365. у вези са чланом 381. Закона о парничном поступку другостепени суд налази да је жалба неоснована.

Ожалбено решење није захваћено битном повредом одредаба парничног поступка на коју другостепени суд пази по службеној дужности нити се жалбом указује на повреде одредаба парничног поступка које би могле бити од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Правилно је првостепени суд утврдио да је облик одлучивања пресуде чије се признање тражи, а број 98/2003 донета и објављена као привременом извршивом у Јањини – држава Грчка, контумациона пресуда – пресуда због изостанка.

Надаље, из стања у списима произилази да су противник предлагача и малолетна деца учесника у поступку држављани Републике Србије и СРЈ и то малолетни ВВ од __. године а малолетни ГГ од __. године, дакле пре доношења пресуде чије се признање тражи. Пребивалиште противника предлагача и малолетне деце учесника у поступку је ДД, сада Државна заједница Србија и Црна Гора.

При оваквом чињеничном утврђењу правилно је првостепени суд одлучио као у ожалбеном решењу.

Ово са разлога што је чланом 374. став 2. Закона о браку и породичним односима Републике Србије, одређено да се у споровима из породичних односа између родитеља и малолетне деце не може изрећи пресуда због изостанка, а чланом 91. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља да се страна судска одлука неће признати ако је у супротности са Уставом утврђеним основама друштвеног

уређења. Из овог следи да се конкретни правни однос између учесника у поступку, а поводом пресуде чије се признање тражи, није могао решити пресудом због изостанка.

Чланом 89. Закона о решавању сукоба закона са прописима других земаља одређено је да се страна судска одлука неће признати ако у односној ствари постоји искључива надлежност суда или другог органа Савезне Републике Југославије, а чланом 66. став 2. истог Закона да ако су тужени и дете држављани СРЈ и ако обоје имају пребивалиште у СРЈ надлежност суда СРЈ је искључива.

У склопу конкретних околности пресуда чије се признање тражи је супротна цитираним законским прописима који представљају основе друштвеног уређења земље у којој се признање одлуке тражи. Уједно, ожалбено решење није у супротности са одредбама Европске конвенције о признању и извршењу одлука о старању о деци и о поновном успостављању односа старања а која је потврђена Законом о потврђивању Европске конвенције о признању и извршењу одлука о старању о деци и о поновном успостављању односа старања ("Службени лист СРЈ" – Међународни уговори број 1/01).

Са тога разлога жалбени наводи предлагача да је пресуда чије се признање тражи заснована на закону земље у којој је донета, те да постоји потврда привременог извршења исте, су без утицаја за доношење другачије одлуке.

Следствено изнетом, Врховни суд је одлучио као у изреци овог решења а на основу члана 380. став 1. тачка 2. Закона о парничном поступку.

Председник већа – судија,

Владимир Тамаш, с.р.

За тачност отправка

ОК